

Vacunes: Veritat a mitges o engany?

Per Armand Soler (Síndic Greuges Badalona)

La por i la culpa, acostumen a ser emocions caracteritzades per un intens sentiment habitualment desagradable que estant provocades per la percepció d'un perill.

Veient com venen les coses, és fàcil arribar a pensar que aquesta relació és prou ben coneguda per una molt bona part de les autoritats sanitàries.

Hi ha frases, que sense saber el per què, se'ns queden gravades des del moment que les sentim per primer cop. Una d'aquestes frases, en el meu cas, és aquella que ens diu que "qui té la informació té el poder".

Si a aquest saber li afegim el desig de ser dels pocs en tenir aquesta informació, ja es comencen a complicar les coses.

Una bona manera de escurçar les possibilitats que hi hagi qui intenta trobar una explicació diferent d'aquella que alguns donen com a vàlida i única, és la de començar explicant totes les complicacions que arribarem a patir de no seguir pel camí que ens indiquen.

Això és antic i ho trobem de manera clara en alguns corrents religiosos que anuncien de manera dicotòmica el tot o res, el cel o el infern, l'estàs amb nosaltres o bé,... estàs perdut.

Tot i ser complicat, aquesta forma d'actuar sempre té de fons la persona com ésser viu, individual i únic, la qual cosa també fa que, pensament per pensament, i al tractar-se – en el pitjor dels casos – d'un problema que arribarà a afectar-la tan sols a ella, com a persona; la decisió d'ignorar la recomanació és bastant portable.

Ara bé, en el cas que aquest perill pugui recaure en els éssers més estimats com ho son els fills, ja tenim el drama servit.

En aquests casos, per altre part cada cop més freqüents, la por a prendre una decisió precipitada i el sentiment de culpa als possibles efectes que pugui arribar a tenir la nostra decisió ens acompanyaran durant molt de temps.

En aquest punt s'haurà d'afegir l'efecte de pressió que exerciran persones, tal vegada properes, al parlar, amb gran seguretat, del perill que corren els infants no vacunats davant de les onades migratòries que bens segur ens encomanaran mil i una malalties encara avui desconegudes per a nosaltres.

Aquesta por tan sols s'esvairà, si tenim sort, ha transcorregut força temps, i a més si hem pogut llegir i escoltar altres veus autoritzades que amb les seves paraules ens informen des d'un nou punt de vista, i permeten a aquelles persones viure la seva decisió com la més correcta, pensant amb la salut

integral dels seus fills i filles. Son moltes les famílies que conec que havent donat el SALT, continuen carregant com a lastra la preocupació de saber si la decisió que tant ha costat prendre serà la correcta.

Si no s'hauran precipitat i algun dia hauran de lamentar-ho veient com els seus fills emmalalteixen per que els seus pares, molt progrés ells, un dia, van decidir de no vacunar-los.

A diferència d'altres circumstàncies, aquestes famílies no acaben de trobar d'una manera fàcil la suficient informació que els permeti tenir prous elements com per a valorar els efectes de la seva tria.

Per lo general no poden consultar al metge de família, ni al pediatre de la xarxa pública, per què lo més previsible serà que rebin fortes crítiques, quan no amenaces, pel tipus de decisió presa.

Per tant aquests pares, als qui ja se'ls ha obert la ferida del dubte, no els hi quedarà més remei que iniciar una llarga cursa sense gaires elements d'ajut, que hauran d'anar buscant en les veus d'altres pares, en moltes lectures, i en converses amb persones afins. Talment com si es tractés d'una nova secta o d'un grup de resistència política organitzat en el si d'un règim totalitari

D'entrada podríem pensar, erròniament però, que per aclarir una qüestió de salut com ho és aquesta el millor és adreçar-nos als professionals dels sector sanitari. Aquesta seria una qüestió, podríem dir antitètica, per què el normal és que els qui treballen en un sector com el sanitari que són per voluntat, i diguem-ne llei de qui mana, els observadors del que es considera NORMAL, seran ells, els primers en reforçar les nostres pors. Per què arribaran a assegurar-nos lo molt irresponsables que son uns pares que prenen una decisió tant perillosa com la de no vacunar als seus fills i filles.

Per tant i ja d'entrada podem començar a pensar que el dret de les famílies a ser lliurement informades amb total garantia, no s'està donant, i a més aquestes persones poden sortir de la consulta amb el dubte afegit de si no s'estaran convertint en perillosos assassins d'una comunitat que comença en les persones dels seus propis fills i filles.

Poca broma !!!....

Vistes les coses així i d'entrada, la primera reflexió que em faig és preguntar-me on queda aquell DRET a una bona administració entesa com la legítima expectativa de qui formula una al·legació, un recurs o com és el cas, una consulta.

Els defensors de les normes dictades per l'establishment, sé que davant d'aquesta pregunta diran que "la llei és la llei" i per tant no hi caben lliures interpretacions.

Amb una resposta d'aquesta naturalesa la primera cosa que se'm pot acudir és la de dir que administrar bé és una mica més que respectar el principi de

legalitat, per què una cosa no és justa pel fet de ser llei, hauria d'esser llei pel fet de ser justa.

I en el cas que ens ocupa i preocupa a totes les persones presents en aquestes jornades, quan parlem de cosa justa, al formular una pregunta, com ho poden ser totes aquelles relacionades amb les vacunes, entenem el poder tenir, com a resposta. TOTA la informació respecta al efectes d'aquestes vacunes, tant siguin efectes de caràcter iatrogènic com a conseqüència de la seva complicada composició com també a la suposada real eficàcia de la seva administració.

Les persones que tenim, com és el meu cas, , l'honor de treballar, des de una institució pública en la defensa dels drets que tenen les persones, considero que no podem deixar de contemplar aquest dret comentat, com a Dret de petició, en aquest cas a ser lliurement, i transparentment informats, sense embuts.

Algú, pot estar pensant, no sense part de raó que les funcions d'un síndic o defensor o mediateur, o rebí el nom que millor s'hagi considerat, estant cenyides a les competències de l'administració que l'ha anomenat, cert en part, per què del que estem parlant en aquestes jornades és d'un dels drets més fonamentals i bàsics de l'ésser humà, el Dret a la Vida, i davant d'aquest fet no es pot admetre cap excusa i menys cap veritat a mitges quan no un engany.